

Z. C.

Przemówienie Prezesa Naczelnej Rady Adwokackiej adwokata dra Stanisława Godlewskiego wygłoszone na otwarciu Konferencji Adwokatury w Paryżu w dn. 26.XI.1965 r.

Palestra 9/12(96), 3-6

1965

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Przemówienie Prezesa Naczelnej Rady Adwokackiej adwokata dra Stanisława Godlewskiego

wyłoszone na otwarciu Konferencji Adwokatury w Paryżu
w dn. 26.XI.1965 r.

WIELCE SZANOWNY PANIE DZIEKANIE, PANIE I PANOWIE!

Pragnę w imieniu adwokatury polskiej przekazać Panu Dziekanowi i Radzie Adwokackiej serdeczne podziękowanie za zaproszenie do wzięcia udziału w uroczystej konferencji adwokatury paryskiej a jednocześnie przekazać serdeczne pozdrowienia od Naczelnej Rady Adwokackiej i Zarządu Głównego Zrzeszenia Prawników Polskich.

Adwokatura polska bardzo sobie będzie cenić nawiązanie i rozwijanie bliższych kontaktów z adwokaturą francuską. Nasze narody łączy wielowiekowa przyjaźń zarówno w latach spokojnego ich rozwoju, jak i w okresach walk o byt państwowy. Dni wspólnych walk szczególnie mocno tkwią w świadomości narodu polskiego, a sądzę, że również naród francuski dobrze te dni pamięta.

Tradycje postępowej myśli społecznej w społeczeństwie francuskim są szczególnie bliskie narodowi polskiemu, w którym ten nurt zawsze tkwił bardzo głęboko.

Adwokaturę polską — tak jak całe prawnictwo polskie — łączy ponadto z prawnictwem francuskim także i to, że francuska myśl prawnicza i prawodawstwo francuskie okresu Napoleona przez długie dziesiątki lat, ze względu na swoją ówczesną doskonałość, miały w Polsce moc wiążącą.

Głęboki humanizm kultury francuskiej znajdował zawsze w narodzie polskim żywe odbicie, a niejednokrotnie osiągnięcia naukowe wielkich Francuzów i Polaków są ich wspólnym dziełem.

To wszystko stworzyło między naszymi narodami trwałe i szczerze więzy przyjaźni i wzajemnego zrozumienia interesów narodowych, czego wyrazem jest między innymi stosunek Francji do niezmienności naszych granic na Odrze i Nysie, wyrażonej przez Pana Prezydenta de Gaulle'a.

Adwokatura, której tradycje zawodowe sięgają początków kształtowania się narodów w jednostki państwowe, zawsze była tą grupą społeczną, która najsilniej odczuwała potrzebę ochrony praw obywatela. Słowa Terencjusza: *homo sum, humani nihil a me alienum puto*, wypowiedziane 200 lat temu, są niejako dewizą naszego zawodu. Stąd wielcy adwokaci to przeważnie wielcy działacze społeczni, których myśli i poczynania kształtowały postępowe tradycje ich narodu. Nie może być dobrym adwokatem ten, kto nie będzie rozumiał kierunków rozwoju społecznego swego narodu, kto będzie odrywał literę prawa od życia, kto będzie widział tylko swoje prawa, nie znając i nie respektując praw innych, praw obywateli i narodów.

Adwokatura jest zatem szczególnie predysponowana do wywierania wpływu na kształtowanie się społecznych i politycznych kierunków rozwoju tak wewnątrz swego narodu, jak i między narodami.

W Polsce adwokatura — jako jeden ze współczynników wymiaru sprawiedliwości — w nowych swych formach organizacyjnych odgrywa poważną rolę we właściwym ustalaniu stosunków prawnych między obywatelami oraz między obywatelami a państwem, to znaczy w rozwijaniu zasad współżycia społecznego i praworządności. Bardzo duży procent adwokatów polskich — to jednocześnie działacze społeczni w różnych dziedzinach wewnętrznego życia naszego narodu. Adwokaci są posłami na Sejm oraz radnymi w radach narodowych.

Adwokaci w Polsce w przeważającej masie rozwijają swoją działalność także w Zrzeszeniu Prawników Polskich, które skupia całe prawnictwo polskie. W ramach tego Zrzeszenia i poprzez to Zrzeszenie adwokatura współdziała z wielu organizacjami międzynarodowymi, a między innymi z Międzynarodowym Zrzeszeniem Prawników Demokratów.

Konieczność międzynarodowej więzi prawnictwa jest dla nas, Polaków, nieodzowna. Rozprzestrzenienie jednak sił ogółu prawników na poszczególne piony zawodowe osłabiałoby — wydaje się — możliwość skutecznego działania. Każdy z pionów zawodowych może i powinien wnieść swój wielki wkład w ogólny dorobek prawnictwa.

Wspólna więź łącząca wszystkie zawody prawnicze w służbie sprawiedliwości i wolności obywateli poszerza rolę i znaczenie zawodu adwokackiego, szczególnie powołanego do umacniania i rozwijania praworządności.

W imię tych ideałów wydaje się słuszne i celowe, aby adwokaci przez swoją działalność nie tylko zawodową, ale i społeczno-polityczną docierali do szerokich kręgów społeczeństwa, kształtując w ten sposób jego świadomość prawną, kulturę współżycia społecznego i aktywność.

Doba obecna nakazuje prawnikom wszystkich narodów skupiać swe siły wokół podstawowego problemu naszych czasów, jakim jest zachowanie pokoju nie tylko w Europie, ale i pod każdą szerokością geograficzną. Drogi rozwoju państwa i narodów są różne, wspólnym jednak dla wszystkich warunkiem postępu na tej drodze jest poszanowanie prawa tych państw i narodów do kształtowania swego oblicza społecznego i politycznego według swej woli.

Prawnictwo wszystkich narodów, jako z istoty swej najbardziej bliskie sprawom poszanowania wszelkich praw obywatelskich, może i powinno w tym zakresie dać największy wkład w wielkie dzieło ogólnoswiatowe, jakim jest pokój i współistnienie. Uniwersalizm adwokatury jest w tej dziedzinie rzeczą nieodzowną.

Dzisiejsze spotkanie i dalsze kontakty prawnictwa polskiego z francuskim, a w szczególności naszych adwokatów, na pewno pozwolą zacieśnić współpracę i współdziałanie nie tylko w zakresie wymiany doświadczeń w sferze ściśle zawodowej, ale również w działaniu naszych adwokatów w szerokich kręgach prawnictwa światowego.

Adwokatura polska jest szczególnie wdzięczna Panu Dziekanowi i Radzie Adwokackiej, że w związku ze swą uroczystą konferencją dała możliwość nam, prawnikom polskim, wziąć udział w spotkaniu z przedstawicielami adwokatury francuskiej i innych krajów i zapoznać się z interesującymi wypowiedziami. Z tej okazji życzę Panu Dziekanowi, Radzie Adwokackiej i wszystkim francuskim kolegom najlepszych osiągnięć w pracy w każdej dziedzinie ich działalności zawodowej i publicznej.

*

W dniach 26 i 27 listopada 1965 r. w Paryżu odbyły się uroczystości związane z otwarciem konferencji adwokatury Izby paryskiej, na które zaproszeni zostali także przedstawiciele innych krajów z wszystkich części świata.

Na uroczystość tę udał się na zaproszenie dziekana Izby paryskiej adw. Alberta Brunois i Ministerstwa Spraw Zagranicznych Republiki Francuskiej Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej adw. dr Stanisław Godlewski.

Trzeba podkreślić bardzo serdeczne przyjęcie delegacji adwokatury polskiej przez stronę francuską. Znalazło to swój wyraz nie tylko w niezwykle miłym stosunku ze strony gospodarzy uroczystości, ale i w powszechnym oraz życzliwym zainteresowaniu, jakie okazywali adwokaci francuscy.

Spośród wielu delegacji należy wymienić obecność adwokatów węgierskich, czeskich i bułgarskich.

Po otwarciu konferencji przez dziekana Paryskiej Rady Adwokackiej adw. Alberta Brunoisa zabierali głos przedstawiciele różnych krajów, a mianowicie: Belgii, Kanady, Iranu, Izraela, Włoch, Senegalu, Polski, Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, Niemieckiej Republiki Federalnej, Holandii i Urugwaju.

Temat wystąpienia zaproponowany przez gospodarzy był jednakowy dla wszystkich mówców i nosił tytuł: „Uniwersalizm adwokatury”.

Tekst wypowiedzi polskiej podano wyżej na wstępie.

Warto podkreślić, że sama zapowiedź, iż głos zabierze adwokat polski, powitana została długotrwałymi oklaskami, którymi sala obdarzyła mówcę również po zakończeniu przemówienia. Treść tego przemówienia została bardzo wysoko oceniona.

Część uroczystości stanowił popis dwóch młodych adwokatów francuskich (avocat-stagiaire), sekretarzy konferencji: Williama Achera, który mówił o Robespierze, oraz Dominika Dufoura, który mówił na temat procesu Georges Cadoudala, sądanego za spisek przeciwko Napoleonowi I.

Na uroczystości obecni byli: minister sprawiedliwości Francji Jean Foyer, przewodniczący Senatu Gaston Monnerville, wiceprzewodniczący Zgromadzenia Narodowego, członkowie Rady Państwa, przedstawiciele najwyższych instancji sądownictwa i wielu innych dostojników francuskiego świata prawniczego.

Delegacja polska, której przewodniczył Prezes NRA adw. dr Stanisław Godlewski i w której skład wchodził adw. Antoni Maciejewski, sekretarz Zrzeszenia Prawników Polskich, odbyła w czasie pobytu w stolicy Francji szereg pożytecznych i interesujących rozmów.

W toku spotkania z Sekretarzem Generalnym MZPD adw. Joe Nordmanem i innymi przedstawicielami władz MZPD cmówiono między innymi zagadnienia związane ze współpracą Zrzeszenia Prawników Polskich z Międzynarodowym Zrzeszeniem Prawników Demokratów.

Ogółem delegacja polska odbyła w czasie swego pobytu 14 spotkań, w tym m.in. z dziekanem Paryskiej Rady Adwokackiej adw. Albertem Brunois oraz z byłym dziekanem adwokatem Arrighi. Delegacja została też zaproszona przez Pierwszego Prezesa Sądu Kasacyjnego pana Borner, który przedstawił na osobnej konferencji zasady organizacji i działania sądownictwa francuskiego.

W toku wizyty Prezesa NRA adw. dra Stanisława Godlewskiego zostały nawiązane liczne pożyteczne kontakty z samorządem adwokatury paryskiej, zmierzające do zacieśnienia tradycyjnych więzów przyjaźni łączących oba nasze narody.

Kontynuacja tych kontaktów w przyszłości oraz wzajemna wymiana informacji prawniczych i doświadczeń zawodowych będzie niewątpliwie pożyteczna i owocna dla idei współistnienia.